

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 029150 22 Увп
Бања Лука, 14.9.2023. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда Смиљане Мрше предсједника вијећа, те Страхиње Ћурковића и Божане Вулић чланова вијећа, уз учешће М.С. као записничара, у управном спору по тужби М.Е. из Г., заступан по пуномоћнику Р.Љ.-Ђ., адвокату из Г. (у даљем тексту: тужилац) против рјешења број ... од 11.3.2021. године, туженог Министарства..., у предмету признавања својства ратног војног инвалида и права на личну инвалиднину, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Округног суда у Бањој Луци број 11 0 У 029150 21 У од 31.3.2022. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 14.9.2023. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против оспореног акта туженог, ближе означеног у уводу ове пресуде, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против закључка Одјелјења за борачко-инвалидску заштиту, Града Г. број ...од 17.11.2020. године, а тим закључком је одбачен захтјев тужиоца за утврђивање статуса ратног војног инвалида и права на личну инвалиднину.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да из налаза и мишљења другостепене љекарске комисије број 23/21 од 10.3.2021. године произлази да обољења тужиоца (калкулроза бубрега, хроничне упале бубрега, повишени крвни притисак, разна неуротска стања и малигни тумор коже од 2015. године) припадају групи ендогених мултифакторијалних обољења која су обухваћена одредбом члана 40 став 3 Закона о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца Одбрамбено-отацбинског рата Републике Српске („Сл. гласник РС“, број 134/11, 9/12 и 40/12 - у даљем тексту: Закон о правима бораца) те да иста не могу бити основ за оцјену војног инвалидитета због чега су били испуњени услови из одредбе члана 130 став 2 тог закона за одбацивање захтјева тужиоца.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање (у даљем тексту: захтјев) тужилац оспорава наведену пресуду због повреде Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС) и Закона о правима бораца. Истиче да је побијана пресуда донесена уз повреду одредаба ЗУС јер суд није испитао све одлучне чињенице, нити се изјаснио на контрадикторности љекарских налаза с обзиром да је обољење тужиоца сваки пут другачије квалификовано. Сматра да је произвољан став суда да вршење војне службе нема никаквог утицаја на обољење тужиоца, јер из медицинске документације произлази да се, осим обољења крвног притиска и бубрега, код

тужиоца током рата јавило и обољење срца. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи или укине. Тужилац је приложио трошковник, али није затражио признавање трошкова управног спора.

Тужени у одговору на захтјев остаје код навода датих у образложењу оспореног акта, те упућује на пресуду Врховног суда РС број 11 0 У 024272 19 Увп од 23.02.2021. године гдје је изнесен исти став као и у побијаној пресуди. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, те одговор на захтјев по одредбама члана 39 ЗУС, као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је тужилац 26.12.2019. године поднио захтјев за признавање статуса ратног војног инвалида и права по том основу и да је првостепени орган туженог провео поступак у којем је прибавио налаз и мишљење првостепене љекарске комисије број 124/20 од 02.11.2020. године, која је увидом у медицинску документацију закључила да обољења код тужиоца спадају у групу ендогених мултифакторијалних обољења из одредбе члана 40 став 3 Закона о правима бораца, па да иста не могу бити основ за оцјену војног инвалидитета. На основу тако датог налаза и мишљења првостепени орган је закључком одбацио захтјев тужиоца као недопуштен позивом на одредбу члана 130 став 2 Закона о правима бораца. Оспореним актом је одбијена жалба тужиоца и потврђено првостепено рјешење, а побијаном пресудом је одбијена тужба и одржан на снази оспорени акт из разлога који су наведени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна.

Одредбом члана 130 став 2 Закона о правима бораца прописано је да ће се захтјев за признавање права на личну и породичну инвалиднину по основу болести из одредбе члана 40 став 3 овог закона одбацивати као недопуштен по претходно прибављеном мишљењу љекарске комисије из члана 93 овог закона.

Према одредби члана 40 став 3 наведеног закона, при утврђивању процента војног инвалидитета, поводом погоршане болести или болести непознате или мултифакторијалне етиологије, орган утврђује (узима) одговарајући проценат од цјелокупног оштећења организма, с обзиром на природу болести, њен развитак, трајање и тежину ратних напора, године старости и друге околности које су у појединим случајевима могле утицати на болест.

Како су надлежне љекарске комисије, у овом случају, закључиле да обољења тужиоца (калкулроза бубрега, хроничне упале бубрега, повишени крвни притисак, разна неуротска стања и малигни тумор коже од 2015. године) спадају у категорију мултифакторијално условљених обољења из одредбе члана 40 став 3 Закона о правима бораца, то су били испуњени услови из одредбе члана 130 став 2 тог закона за одбацивање захтјева као недопуштеног.

Нижестепени суд је правилно побијаном пресудом одбио тужбу и тиме одржао на снази оспорени акт којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против првостепеног закључка о одбацивању захтјева за утврђивање својства РВИ и права на личну инвалиднину по основу горе наведених болести као недопуштен

о чему је у образложењу пресуде дао довољне и увјерљиве разлоге које као правилне прихвата и овај суд, па не стоји навод захтјева да је нижестепени суд побијаном пресудом починио повреде одредаба ЗУС.

Исто тако, неоснован је навод захтјева да је суд неправилно примијенио одредбе материјалног прописа, јер се суд одбијајући тужбу управо позвао на одредбу члана 130 став 2 Закона о правима бораца којом је прописано да ће првостепени орган одбацити захтјев странке ако је захтјев поднијет након ступања на снагу Закона о правима бораца, а из налаза и мишљења љекарских комисија произлази да се ради о болестима из одредбе члана 40 став 3 тог закона.

Такође се суд правилно позвао и на одредбу члана 93 цитираног закона којом је прописана надлежност и састав љекарске комисије која је надлежна за давање налаза и мишљења када орган одлучује о остваривању права из борачко-инвалидске заштите у складу са Законом о правима бораца, па је навод тужиоца да се не ради о мултифакторијалном обољењу без основа, јер је ова комисија, која је надлежна за давање налаза и мишљења о томе о каквој болести се ради, закључила да се ради о мултифакторијалном обољењу које потпада под одредбу члана 40 став 3 Закона о правима бораца.

Дакле, приликом одлучивања о захтјеву тужиоца, поднијетом на основу одредбе члана 130 став 2 Закона о правима бораца, тужени је дужан прибавити налаз и мишљење љекарске комисије, па ако се налазом и мишљењем љекарске комисије утврди да се ради о обољењу из члана 40 став 3 Закона о правима бораца, онда је првостепени орган овлашћен да такав захтјев одбаци као недопуштен у смислу одредбе члана 130 став 2 тог закона.

Код таквог стања ствари, овај (Врховни) суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан од разлога њене незаконитости из одредбе члана 35 став 2 ЗУС, па се отуда захтјев тужиоца, на основу одредбе члана 40 став 1 тога закона, одбија као неоснован.

О трошковима спора, Врховни суд није ни одлучивао, јер тужилац није поставио предријешен захтјев у смислу члана 396 Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) у вези члана 48 ЗУС да тражи трошкове спора, већ је само навео трошковник. Но, да је тужилац и поставио предријешен захтјев, исти би био одбијен будући да је одбијен захтјев тужиоца за ванредно преиспитивање побијане пресуде, па му по начелу *argumentum a contrario* не припадају трошкови управног спора на основу члана 5 и 6 Закона о измјенама и допунама ЗУС („Сл. гласник РС“, број 63/11).

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић